KNJIGA KOJA SE RASPUKNULA OD TUGE

napisala: Nives Madunić Barišić

Jednom ne tako davno bila neka debela stara zaboravljena knjiga. Čučala je na polici školske knjižnice, skupljala prašinu i tugu. Već godinama nitko je nije pročitao.

Jednoga dana u knjižnicu su ušetale dvije djevojčice.

Debela stara knjiga lijeno je drijemala na podnevnom suncu.
– Pogledaj, mislim da je ova za tebe! – reče jedna od djevojčica i zgrabi rukom knjigu.
– Fuj! Kako je prljava! I debela. – poviče druga.
– Pa ti voliš knjižurine. Sigurno je dosadna i cmizdrava. – reče podrugljivo prva djevojčica.
– Ostavi je. Možda je bolesna. Mogla bi te zaraziti. – reče druga djevojčica.

Zaraziti? Knjiga? Stara knjiga nije mogla vjerovati ono što je čula.
– A da se jednostavno stanjiš? Današnji klinci boje se debelih knjiga... – reče tanka knjiga s lijeve strane.
– Stvarno nam kvariš policu... – reče druga tanašna knjiga s desne strane.
– Ali kako? – zavapi jadno debeljuca.
– Raspukni se! – reče knjiga sa susjedne police.
– Zar neću tako umrijeti? – upita ih knjiga.
– Ionako umireš... – prošapće jedna od njih.

Moje susjede, oholice, sasvim su u pravu. Knjiga koju nitko ne čita već je ionako mrtva, pomisli debela knjiga te se stane napuhivati. Jedna njezina polovica svali se na lijevu stranu, a druga na desnu i tako raspuknuta pade na pod.

No, pokraj police upravo je prolazio majstor Ivan tražeći knjige koje je potrebno očistiti i zalijepiti. I baš u tom trenutku knjiški vilenjaci odlučili su umočiti prste u čaroliju da bi s tužne knjige oprali zaborav i tugu.

– Nije strašno... Sve se to može popraviti... Anabelina lutka... hajde da vidimo koliko moga truda zaslužuješ. – reče majstor pa počne popravljati knjigu i čitati njezinu priču.

Istoga trenutka knjiga je počela disati.

A kad je završio s čitanjem, na majstorovu licu titrao je osmijeh kakav ljudima daruju samo najljepše priče. Pogladivši je po hrptu rukama u bijelim rukavicama onako odjevenu u novo crveno ruho, čovjek uze kist i uroni njegov vršak u zlatnu boju te na njezinu licu vještim potezima ispiše ime *Anabelina lutka*.

– Tako! Sad izgledaš baš onako kako i zaslužuješ.

A što je bilo na kraju? Debela knjižurina još mnogo, mnogo mjeseci nije dospjela do svoje stare police. Išla je iz ruke u ruku nošena uzbuđenjem i strašću najrazličitijih čitatelja. Malčice se uprljala, malčice zgužvala, ali njezin unutrašnji sjaj i dalje je blistao poput aure.

OZNAČI TOČAN ODGOVOR/ODGOVORE.

1. Zašto je stara knjiga bila tužna?

a) Nitko je godinama nije čitao.

b) Nije voljela druge knjige.

c) Nije znala o čemu govori njezina priča.

d) Željela je napustiti knjižnicu.

2. Što su djevojčice zaključile o knjizi samo prema njezinu izgledu?

a) Sigurno je dosadna.

b) Predebela je.

c) Prljava je.

d) U njoj je prekrasna priča.

e) Možda je bolesna.

3. Spoji crtom događaj s osjećajem stare knjige.

Godinama je nitko ne čita.	Ponovno je sretna.
Djevojčice joj se rugaju.	Osjeća se zaboravljeno.
Majstor je popravlja i čita.	Povrijeđena je.
Čitatelji je uzimaju u ruke.	Osjeća se korisno.

4. Zašto je majstor Ivan važan za preokret u priči?

a) Bacio je staru knjigu i donio novu.

b) Popravio je knjigu, pročitao je i otkrio vrijednost njezine priče.

c) Skrio je knjigu od djevojčica.

d) Odnio ju je iz knjižnice.

5. Koje je značenje rečenice *Istoga trenutka knjiga je počela disati*?

a) Knjiga je doista postala živo biće.

b) Čitanjem je knjiga ponovno dobila svoju svrhu i kao da je oživjela.

c) Majstor je u knjizi pronašao nešto što diše.